

தொல்லியல் கோக்கல் சஞ்சிகை இலக்கியத்தில் தாதுயம் ஶகைலேலாரும்

பா. அருண்ராஜ்
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
கடல்சார் வரலாறு, கடல்சார் தொல்லியல் துறை,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்

தொல் தமிழகத்தின் பண்பாட்டுக் கூறுகளை நானில திணை மக்கள் நால்வகை நிலங்களிலும் விட்டுச் சென்றுள்ளனர். பொதுவாக வழிபாட்டு முறைகள், தொல்பழங்கால மக்களிடையே இயற்கையாக அமைந்திருந்தன. அவற்றில் மர வழிபாடு, நீர் வழிபாடு, நடுகல் வழிபாடு, ஆப்பி வழிபாடு (புறம்.249:10-14) குறிப்பிடத்தக்கன. ஆப்பி என்பது வழிபாட்டின்போது பயன்படுத்தும் சாணம். ஆப்பி என்பது வழிபாடல் இறப்புக்குப் பிறகு பண்டைத் தமிழர்களின் சடங்குமுறைகளில் ஒன்று. இருப்பினும் ஆறு. இராமநாதன் ஆப்பி என்பது வழிபாடு என்றே குறிப்பிடுகிறார்.¹ குலக்குறிவழிபாடு, தாய்த் தெய்வ வழிபாடு, கொற்றவை வழிபாடு போன்ற வழிபாட்டு முறைகள் திணைவழிச் சமூகத்தில் வழிபாட்டு முறைகள் இருந்திருப்பது சுட்டத்தக்கது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என நால்வகை நில மக்களும் ஒருவருடன் ஒருவர் தொடர்புடைய குடிகளாக வாழ்ந்திருக்கின்றனர். தொல்குடிகளின் தொன்மையான பண்பாட்டு, வரலாற்று மரபுகளை நானிலமும் வெளிப்படுத்துகின்றன. இப்பண்பாட்டு விடயங்களை மக்கள் பயன்படுத்திய பொருள்களின் எச்சங்களைத் தொல்லியல் தடயங்கள் வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் அறியமுடிகிறது. பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டை நேரடியாக இலக்கிய

நோக்கில் ஆராய்ந்தால் பெருங்காடு² என்று புறநானூற்றுப்பாடல் ஈமக்காட்டையும், ஈமச்சின்னங்கையையும் குறிப்பிடுகிறது. தொல்பழங்குடிகள் இனக்குழுச் சமூகமாக இருந்தபொழுது இவர்கள் இறப்புச் சடங்குகளில் ஈமச் சின்னங்களைப் பயன்படுத்தினர். நால்வகை நிலங்களில் கல்பதுக்கை (Slab Cist), மண்குவை (Barrow), கல்குவை (Caim), கல்கிடை (Caim Circle), குத்துக்கல் (Menhir) கல்வரிசை (Alignment), தொப்பிக்கல் (Hood stone), குடைக்கல், குடைவரைத் தாழ்வறைகள் (Rock - Cut Caves) தாழி (Urn) என்று பல்வேறு வகையான ஈமச்சின்னங்களைப் பண்டையத் தமிழர்கள் வழக்கில் கொண்டிருந்தனர். இனக்குழுச் சமூகம் நிலையாகக் கட்டமைக்கப்பட்ட சமூக மாற்றத்திற்கு உட்படும்போது அச்சமூகத்தில் ஏற்பட்ட உற்பத்தி பெருக்கத்தினால் மக்களுடைய பண்பாட்டுக் கூறுகள் பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தின. அப்பொழுது மருதநிலச் சூழலுக்கு ஏற்றவாறு மக்கள் இறப்புச் சடங்குகளில் இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்வதற்குத் தாழிகளைப் பயன்படுத்தினர். மருத நிலம் அல்லாது குறிஞ்சி, முல்லை நிலங்களிலும் தாழிகளைப் பயன்படுத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது. தாழிகள் மனித நாகரிக வளர்ச்சியிலிருந்து புதிய கற்காலத்திலிருந்து பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டு நிலைக்கு மாற்றிட வித்திட்டன. பெருங்கற்கால இறுதிப் பகுதியிலும் சங்ககாலத்தின் தொடக்ககாலத்திலும் மக்கள் தாழிகளை அதிக அளவில் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இத்தாழிகள் சங்ககாலச் சமூகத்தில் எவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்டன தாழி வணையும் குயவர்கள் பற்றி சங்க இலக்கியம் பதிவு செய்துள்ளது. இப்பதிவுகளைத் தொல்லியல் அகழாய்வுகள் எம்முறையில் மெய்பிக்க முனைகின்றன என்ற தொல்லியல் நோக்கில் இக்கட்டுரை ஆராய முற்படுகிறது.

ஈமச்சின்னங்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் இந்தியாவில் பல்வேறு நிலைகளில் நடைபெற்றுள்ளன. தென்னிந்தியாவில் ஈமச் சின்னங்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்ககாலத்தில் துவங்கின. குறிப்பாக ஐரோப்பிய மக்களிடையே ஏற்பட்ட தன்னார்வம் காரணமாக ஈமச்சின்னங்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் தொல்லியல் ஆர்வலர்களிடையே ஆர்வ மூட்டின. தமிழகத்தைப் பொருத்தவரை இரும்புகாலம் அல்லது பெருங்கற்கால பண்பாட்டு காலத்தில் தாழி பயன்படுத்தியுள்ளதாக தொல்லியல் அறிஞர்கள் கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றனர். தாழி என்பதைப் பாண்டவக்குழி என்றும் பாண்டவர் கட்டியதாக கருதப்படுவதும், மலைப்பிரதேசத்து காணப்படுவதுமான பழையநாட் புதைக்குழி, (Tamil Lexicon> Vol.V.p.2597) பாண்டவக்கோயில் என்றும் பாண்டவக்குழி (Tamil Lexicon> Vol.V.p.2597), பாண்டவர்வீடு என்றும் பாண்டவக்குழி (Tamil Lexicon> Vol.V.p.2597) பாண்டுக்கல் என்பதைப் பட்டவன்குறி (Tamil Lexicon> Vol.V.p.2599), குரங்குப்படை (IPS.325) என்றும் பட்டவன்குறி என்ற பெயரில் இறந்தவர்களுக்கு அடையாளமாக நட்ட கல், (Tamil Lexicon> Vol.IV.p.2422) மதமதக்கத்தாழி என்றும் (Tamil Lexicon> Vol.V.p.3052), மதமதக்கச்சால் என்றும் முதமக்கள்தாழி (Tamil Lexicon> Vol.V.p.3052) என்றும் கூறுவதுண்டு.

தமிழ்நாட்டில் தொல்குடி மக்கள் பயன்படுத்திய தாழியை மேலைநாட்டு ஆய்வாளர்கள் இந்தியாவில் ஆராயத் தொடங்கினர். முதன்முதலில் கேரளாவில் பங்கல மொட்டு பரம்புப் பகுதியில் சில தொல்பழங்கால ஈமச்சின்னங்களை 1823 - ஆம் ஆண்டு அகழாய்வு செய்து ஆய்வினை மேற்கொண்டனர். தொடர்ந்து டைலர் (1841, 1851-52,1862) பிறிக்ஸ்(1873) கால்டுவெல் (1877a,1877b,1881), ரிவித் கர்னாக்(1879) கன்னிங்காம்(1871) கார்லைல்(1883), அலெக்சாண்டர் றீ(1899-1906,1914), லோனிஸ் லாபி (1903-04) ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கோர். தமிழகத்தில் முதன்முதலாக ஆதிச்சநல்லூரில் ஜாகர் (1876) என்பவர் தாழிகளைக்

கண்டறிந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. பெருங்கற்காலப் பண்பாடுகளைப் பற்றிய ஆய்வில் தென்னிந்தியாவில் எ.சுப்பராயலு, குருராஜராவ், கே.வி.ராமன், கே.வி.சௌந்தராஜன், கா.இராஜன், சு.இராசவேலு போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்க தொல்லியல் அறிஞர்கள் ஆவர். தமிழகத்தில் நடைபெற்ற அகழாய்வு வழியும், சங்க இலக்கியங்கள் தாழிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள முறைகளை எவ்வாறு பதிவு செய்கின்றன என்பதனை நோக்குவது அவசியம்.

முதுமக்கள் தாழி என்பது பண்டையத் தமிழர்களிடையே இருந்த ஈமச்சின்னங்களில் ஒன்று. இறந்த பின்பு உடலைத் தாழியில் வைத்துப் புதைக்கும் முறையான முதுமக்கள் தாழி பண்டைத் தமிழர்களிடையே வழக்கத்திலிருந்த பழக்கம். தமிழகத்தில் நடைபெற்ற அகழாய்வுகளில் கிடைத்த தாழிகளில் பெருங்கற்காலச் சின்னங்களின் தன்மைகளை உற்று நோக்குவது அவசியமாகிறது. இவ்வகையான ஈமச்சின்னங்கள் இறந்தவர்களின் எலும்புகளை தாழிகளில் கொண்டிருப்பதாகும். தமிழகத்தில் கிடைக்கப்பெற்ற எல்லாவகையான ஈமத் தாழிகளிலும் சில மனித எலும்புகள் காணப்படுகின்றன. ஒரு சில இடங்களில் மனிதனின் முழு உடல் எலும்புகளும் கிடைக்கின்றன. மனிதன் இறந்தபின் பிணத்தைத் திறந்த வெளியில் சில காலம் விடப்பட்டுப் பிணத்திலிருந்து தசைகள் மறைந்த பின்பு எலும்புகளைப் பொறுக்கியெடுக்கப்பட்டுத் தாழியில் இட்டிருக்க வேண்டும் என்று தொல்லியல் அறிஞர் குருராஜராவ் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்.³ அதற்கான காரணங்களையும் அவர் முன் வைக்கிறார். இது மாதிரியான எலும்புகள் எதுவும் எரிக்கப்பட்டு தாழியில் இட்டதற்கான சான்றுகள் இல்லை என்ற பதிவுகளை முன்வைக்கிறார். இது முழுமையான உடலையோ, எரிக்கப்பட்ட எலும்புகளையோ தாழியில் இடவில்லை என்பது புலனாகிறது. புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் ஆலங்குடிக்கு அருகில் உள்ள திருக்கட்டளை என்ற ஊரில் சுந்தரேஸ்வரர் என்ற கோயில் உள்ள கல்வெட்டு 'கலசக்காடு'⁴ என்று குறிப்பிடுகிறது. அந்தக் கலசக்காடு என்ற இடம் தற்பொழுது முதுமக்கள் தாழி உள்ள பகுதியாக இருப்பதை உறுதிபடுத்த முடிகிறது. மேலும் இம்மாவட்டத்தில் உள்ள நகரத்தார் மலை என்ற நார்த்தாமலையில் பாண்டியர் கால கல்வெட்டில் 'குரக்குப்படை'⁵ என்று குறிப்பிடுகிறது. குரக்குப்படை என்பது இறக்குவது என்ற பொருளால் கையாளப்படுகிறது. இறக்குவது என்பது நிலத்தினுள்ளே இறக்குவது என்று கா.இராஜன் கூறுகிறார்.⁶

புறநானூற்றில் நான்கு இடங்களில் தாழிகள் பற்றி குறிப்புகள் உள்ளன. பாண்டிய நாட்டு புலவரான ஐயூர் முடவனார் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப் பிரிந்த துயரத்தைக் கண்டு மனம் வருந்தினார். கிள்ளிவளவனது உடலைத் தாழியினுள் தாம் கவிழ்க்க விரும்பினார். அதனால் தாழி செய்யும் குயவனது நிலவுலகினைக் குயவன் ஆழியாகவும், மேருமலையை மண் திரளாகவும்கொண்டு மன்னனுக்குத் தாழி செய்ய வேண்டும் என எண்ணினார். ஆகையால் அப்புவர்

“கொடி நுடங்கு யானை நெடுமா வளவன்

வே ருலக மெய்தின னாதலின்

அன்னோற் கவிக்குங் கண்ணகன் றாழி

வனைதல் வேட்டனை யாயி னெனைய தூஉம்

இருநிலந் திகிரியாப் பெருமலை

மண்ணா வனைத லொல்லு மோ நினைக்க”⁷

(புறம்.228:10-15)

என்று தாழி செய்ய வேண்டி குயவனிடத்தில் கூறியதை அறியமுடிகிறது. பெருஞ்சித்திரனார்

என்ற புலவர் வெளிமான் என்ற மன்னனைப் பார்க்க வந்தபொழுது அவன் இறக்கும் தருவாயில் இருந்தான். மன்னன் தன் தம்பியிடத்துப் புலவருக்கு வேண்டும் பரிசு கொடுத்து அனுப்புக என்றான். பின்பு சிறிது பொழுதில் வெளிமான் இறந்தான். அவனது இறப்பின் துயரம் கண்டு புலவர் பாடும்பொழுது

“காவிசெந் தாழிக் குவிபுறத் திருந்த
செவிசெஞ் சேவலும் பொகுவலும் வெருவா
வாய்வன் காக்கையுங் கூகையுங் கூடிப்
பேள யாயமொடு பெட்டாங்கு வழங்கு”⁸

(புறம்.238:1-4)

என்று புறநானூற்றில் தாழி பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். சங்ககாலத்தில் போரில் வீரன் ஒருவன் விழுப்புண்பட்டு இறந்துபட்டான். தன் தலைவன் இறந்த துக்கத்தில் தலைவி தன் காதல் கணவன் இறந்து விட்டதால் அவனும் நானும் ஒரே தாழியில் அடங்கும் அளவுக்குப் பெரிய தாழி ஒன்று செய்வதாக என்று தாழி செய்யும் குயவரிடம் கூறியதைப் புறநானூறு

“கலஞ்செய் கோவே கலஞ்செய் கோவே
அச்சடைச் சாகோட் டாரம் பொருந்திய
சிறு வெண் பல்லி போலத் தன்னொடு
சுரம்பல வந்த வெமக்க மருளி
வியன்பல ரகன் பொழி லீமத் தாழி
அகலி தாக வனைமோ

நனந்தலை மூதார்க் கலஞ்செய் கோவே”⁹

(புறம்.256)

என்று தலைவியின் புலம்பலை வெளிக்காட்டுகிறது. உண்டாட்டின்போது நடைப் பெறும் நிகழ்வுகளைக் கூகைக்கோழியார் என்ற புலவர் தாழிகளையுடைய சுடுகாடு என்று குறிப்பிடுவதைப் புறநானூறு பதிவு செய்துள்ளது.

“கூகைக் கோழிய யானாத்
தாழிய கெருகங்கா டெய்திய ஞான்றே”¹⁰

(புறம்.364:12-13)

என்ற பாடல் வரிகள் மூலமாகச் சங்ககால மக்கள், சுடுகாட்டில் தாழி பயன்படுத்திய விதத்தை அறியமுடிகிறது. பதிற்றுப்பத்தில் ஐந்தாம் பத்துப் பாடல், கடல் பிறக் கோட்டிய சேங்குட்டுவனைப் பரணர் பத்துப் பாடல்களில் பாடியுள்ளார். அவற்றில் நான்காம் பத்தில் மன்னர் இறந்த பொழுது, அவன் உடலை மண்ணால் செய்த பாளைக்குள் வைத்துப் புதைப்பது பண்டையோர் மரபு. தொன்றுதொட்டு வரும் அரசரிமை பெற்றொழுகிய பெரு வேந்தரைப் பெருதாழியினுள் வைத்து புதைப்பதை

“முரசுடையத் தாயத் தரசு பல வோட்டித்
துளங்கு நீர் வியலக மாண்டினிது கழிந்த
மன்னர் மறைத்த தாழி
வன்னி மன்றத்து விளங்கிய காடே”¹¹

(பதி.44:20-23)

பதிற்றுப்பத்து உறுதிப்படுத்துகிறது. எட்டுத் தொகையில் கயமனார் என்ற புலவர் சங்க காலத்தில் உடன் போக்குத் திருமணத்தின்போது மகள் படும் துன்பம் பற்றி தாய் வருந்துகிறாள். காதல் தலைமகனொடு தன்மகன் நெல்லிகனியையும், சுனைநீர் மட்டும் அருந்தியிருப்பாள், காதலன் சொல்லும் பொய்யுரைகளை நம்பி சென்று விட்டாள் என்று தாய் வருந்தினாள். உடன்போக்கு கொள்ளும் தலைமகனின் உறவினர்கள் பெரிய தாழிட்டுப் புதைக்கப்படும் சிறப்பின்றி இறந்தபடுவதாகத் தலைமகளுடைய தாய் தூற்றிப் பேசுகிறாள்.

“துயர்வினை யாளன்றி பெயர் புறங் காண்டற்கு

மாயிருந் தாழி கவிப்பத்

தாவின்று கழிகளற் கொள்ளாக் கூற்றே”¹²

(நற்.271:10-12)

என்று தாழியில் புதைப்பவ பெருமைக்குரியது என்பது புலனாகிறது. இறந்தவர்களை புதைக்கும் வழக்கத்தினைப் பற்றி அகப், புறப்பாடல் வழியாகச் சங்க இலக்கியங்கள் பதிவு செய்கிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடுவது போல் தமிழகத்தில் நடைபெற்ற களஆய்வு மற்றும் அகழாய்வுகளில் முதுமக்கள் தாழிகள் நானிலத்திலும் கிடைத்திருப்பது இலக்கியச் செய்திகளின் மூலம் உறுதிப்படுகிறது. சங்க காலத்தில் இறந்தவர்களைப் புதைக்கும் வழக்கத்தினை இவ்வாய்வுகளால் உறுதி செய்யமுடியும். தமிழகத்தில் அதிகம் மருத நிலப்பகுதிகளில் கிடைத்திருப்பது முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. தமிழகத்தில் காவிரி, வைகை, தாமிரபரணி, பவானி, அமராவதி மற்றும் நொய்யல் ஆற்றங்கரையில் மக்கள் குடியிருப்பு இருந்துள்ளன. மேற்பரப்பு மற்றும் அகழாய்வின்போது வெளிக்கொணப்பட்டுள்ள தாழிகள் மூலமாக அறிய முடிகிறது. முதன்முதலில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் உள்ள தாமிரபரணி ஆற்றங்கரையில் ஆதிச்சநல்லூரில் செய்யப்பட்ட அகழாய்வு முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. தமிழகத்தில் முதுமக்கள் தாழிகள் அதிக அளவில் கண்டெடுக்கப்பட்டது இங்குதான். இங்கு அகழாய்வு செய்யப்பட்ட இடம் சுமார் நூற்றுப்பதினாறு ஏக்கர் கொண்ட நிலப்பரப்பாகும்.¹³ இங்கு ஜாகர் என்பவர் 1876 - ல் முதன் முதலில் அகழ்வாய்வை மேற்கொண்டார். பின்னர் பாரிசு பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த எம்.லோனிசு லாபிசு என்பவர் 1903-04 - ஆம் ஆண்டுகளில் அகழாய்வு மேற்கொண்டார். 1899 முதல் 1906 வரை அலெக்சாண்டர் ரீ என்பவர் அகழாய்வு மேற்கொண்டார். 1914 ஆம் ஆண்டு ஆண்டர்சன் அவர்கள் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டார்.¹⁴ இங்கு கண்டெடுக்கப்பட்ட தாழிகள் சொரசொரப்பான மண்ணால் செய்யப்பட்ட சிவப்பு நிறங்களை கொண்டது. சில தாழிகள் கருப்பு சிவப்பு நிறமுடையவையாகவும் இருந்தன. தாழிகள் மூன்று அடி விட்டங்களைக் கொண்டனவாகும். கூம்பு வடிவ முடிகளுடன் தட்டையான வடிவங்களைக் கொண்டனவாகும். தாழியினுள் கருப்பு சிவப்பு, கருப்பு, சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் காணப்பட்டுள்ளன. ஆதிச்சநல்லூர் மட்டுமின்றி தமிழகத்தில் ஏராளமான அகழாய்வுகள் நடைபெற்றுள்ளன. தொல்லியலுக்கு மானிடவியல் ஆய்வும் உறுதுணையாக நிற்கின்றன. ஆதிச்சநல்லூரில் கிடைத்த மனித மண்டை ஓடுகளை ஆய்வு செய்த எட்கர் தர்ஸ்டன் என்னும் மானிடவியல் அறிஞர் இம்மண்டை ஓடுகளின் தொன்மைப் பற்றி குறிப்பிடும்பொழுது ஆஸ்ட்ரலாயிட்; (Australoit) இன வகையைச் சார்ந்த மனிதனின் மண்டை ஓடுகள் என்று கூறுகிறார்.¹⁵

தாழிகள் பற்றிய ஆய்வுகள் குறிப்பிடுவதுபோல் அவற்றை வளையும் தொழிலாளர்கள் பற்றிப் பேசுவதும் அவசியமாகிறது. சங்ககாலத்தில் மட்பாண்டம் செய்வோர் இருந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் வளையும் ஒவ்வொரு மட்பாண்டத்திற்கும் தனித்தனியான தொழில்நுட்பத்தினை மேற்கொண்டுள்ளனர். இதுவரை நடைபெற்ற அகழாய்வுளில் கிடைத்த மட்பாண்டங்கள் கருப்பு - சிவப்பு, கருப்பு, சிவப்பு மற்றும் செம்பழுப்பு நிறம்(Russet Coated Ware) என நான்கு வகைகளில் உள்ளன. இவ்வகையான மட்பாண்டங்கள் பெரும்பான்மையான இடங்களில் தாழியில் ஈம்பொருள்கள் வைத்துப் படைப்பதற்கு சிறு குவளைகள், தட்டு, கிண்ணம் போன்ற வடிவங்களில் கிடைத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மக்கள் சங்ககாலத்திற்கு முன்பிலிருந்து மட்பாண்டத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பது உறுதி.

தொல்லியல் அகழாய்வுகளில் கிடைத்த மட்பாண்டங்கள் கிடைத்தவற்றைக்கொண்டு இலக்கியங்களில் மட்பாண்ட தொழில் எவ்வாறு பதிவாகியுள்ளது என்பதை நோக்குவது அவசியமாகிறது.

புதிய கற்காலத்தில் மனிதன் மட்பாண்டங்கள் செய்ய கற்றுத் தேர்ந்தான் என்பர் தொல்லியல் அறிஞர். இருப்பினும் பெருங்கற்காலத்தில் மட்பாண்ட தொழில்கள் அதிகமாக வளர்ச்சி பெற்றிக்கவேண்டும். முதுமக்கள் தாழிகள், சிறுசிறு மட்பாண்டங்கள் பெருங்கற்காலத்தைச் சார்ந்தன. ஆனால் பெருங்கற்காலத்தைச் தொடர்ந்து வரக்கூடிய சங்ககாலத்தில் மட்பாண்ட தொழில்கள் பற்றி இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. மட்பாண்டம் செய்வோரைக் 'கலஞ்செய்கோ'¹⁶ எனக் குறிப்பிடுகின்றன. 'வேட்கோ' (Tamil Lexicon> Vol.V.p.3821) என்ற பெயரும் இவர்களுக்கு உண்டு.

'வேட்கோச் சிறார் தேர்க்கால் வைத்து'¹⁷ (புறம்.32:8)

என்று புறநானூற்றுப் பாடல் மூலம் அறியலாம். மட்பாண்டங்கள் செய்ய தேவையான சக்கரங்களைச் சங்ககால குயவர்கள் பயன்படுத்தியதை

“வனைக்கலம் திகிரியின் குமிழி சுழலும்

துணைசெலல் தலைவாய் ஓவிறந்து வரிக்கும்”¹⁸ (மலை.474-475)

என்று மலைபடுகடாம் குறிப்பிடுவதிலிருந்து சங்க கால மக்கள் அதிக அளவில் மட்பாண்டங்கள் செய்யும் தொழிலில் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது உறுதியாகிறது. மட்கலம் செய்யும் குயவர்கள் கவனத்துடன் ஈடுபட்டனர் என்பதைச் சோழமன்னன் நெடுங்கிள்ளி தன் நாட்டை வளமுள்ள நாடாக்கினான் என்பதனைக் கூறும்பொழுது மட்பாண்டத் தொழிலை புலவர் சுட்டிகாட்டுகிறார்.

“வேட்கோச் சிறார் தேர்க்கால் வைத்து

பசுமட் குருஉத்திரன் போலவன்

கொண்ட குடுமித் தண்பாணை நாடே”¹⁹ (புறம்.32:8-10)

என மட்பாண்டம் வளையும் தொழில்நுட்பத்தினை தெளிவாக்கிறது. மட்பாண்டங்களைச் சூனையில் சுடும்பொழுது ஏற்படும் புகை பற்றி சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

“இருள் திணிந் தன்ன குருஉத்திரன் பருஉப்புக்கை

அகலிரு விசும்பின் ஊன்றுஞ் சூளை

நனந்தலை முதூர்க் கலஞ்செய் கோவே”²⁰ (புறம்.228:2-4)

'கலஞ்சுடு புகை'²¹ (அகம்.308:6)

என்று அக, புற பாடல்கள் மட்கலம் சுடுதல் பற்றி தெரிவிக்கின்றன. இவர்கள் வீட்டுப் பயன்பாட்டு பொருள்கள்தவிர ஈமச்சின்ன தாழிகள் வளைதலையும் மேற்கொண்டனர் என்பதற்கு முன்பு குறிப்பிட்டது நோக்கத்தக்கதாகும். தாழிகள் பற்றிய செய்திகளை (அகம். 165: 11,369:6, புறம்.238:1,256:5-6) இலக்கியங்கள் பதிவு செய்கின்றன. நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட பூக்கிண்ணங்கள் குயவர்களால் செய்யப்பட்டன. என்பது

'தாழின் குவலை வாடுமலர் சூட்டி'²² (அகம்.165:11)

'தாழியும் மலர்பல அணியா'²³ (அகம்.369:6)

என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து உறுதியாகிறது. பல்வேறு அளவுகளில் மட்பாண்டங்கள் இருந்திருக்கின்றன. குழிசி - பாணை (Tamil Lexicon> Vol. II.p.1033) சாடி, கலன், கன்னல்- நாழிகைவட்டில் (Tamil Lexicon> Vol.II.p.831), தசம்பு, மண்டை- சுடுமண்லான தலைப்பாகம், இறப்போர் கலம் (Tamil Lexicon>Vol.V>p.3031) ஆகிய சொல்லாட்சிகள்

கையாளப்படுகின்றன. அகநானூற்றில்(77:7) குடம் என்ற பொருளில் குழிசி குறிப்பிடப்படுகிறது.

'முரவுவாய் குழிசி' ¹²⁴	(பெரும்.99)
'கயிறு பிணிக் குழிசி' ¹²⁵	(அகம்.77:7)
'நனைமுமதிர் சாடி' ¹²⁶	(புறம்.297:6)
'பெருங்கண் குறுமுயல் கருங்கலன்' ¹²⁷	(புறம்.322:5)
'தொகுவாய் கன்னல்' ¹²⁸	(நெடு.63)
'சுடுமண் தசும்பின்' ¹²⁹	(நற்.84:6)
'தயிற்கொடு வந்த தசம்பு' ¹³⁰	(புறம்.33:3)
'கவிழ்ந்த மண்டை' ¹³¹	(புறம்.103:3)
'தமிழிசை மண்டை' ¹³²	(கலி.106:22)

எனப் பல்வேறு வகையான மட்பாண்டங்களை இலக்கியங்கள் வழி தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது. வணையபட்ட மட்பாண்டங்களின் நிறங்களையும் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

'செந்தாழிக் குவிபுறத் திருந்த' ¹³³	(புறம்.238:1)
'பெருங்கட் குறுமுயல் கருங்கலன்' ¹³⁴	(புறம்.322:5)

என்ற பாடல்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது. மேற்குறித்த சங்கப்பாடல்கள் கூறும் மட்பாண்டத் தொழில்நுட்பங்கள் பற்றிச் சமகாலத்தில் அறிந்துகொள்ள தாழிகள், ஈமச் சடங்கின் போது படைக்கப் பயன்படுத்திய கருப்பு- சிவப்பு, கருப்பு, சிவப்பு, செம்பழுப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் உதவுகின்றன. ஈமத்தாழிகள் அல்லாது மக்கள் உணவு சமைப்பதற்காக தினசரி பயன்படுத்தும் மட்பாண்டங்களைக் குயவர்கள் செய்தனர் என்பதை.

'முரவுவாய்க் குழிசி முரியடுப் பேற்றி' ¹³⁵	(பெரும்.99)
'மான்றடி குழுக்கிய புலவு நாறு குழிசி' ¹³⁶	(புறம்.168 :9)

என்று இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. திணைக்கேற்றவாறும் மக்கள் மட்பாண்டங்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். முல்லை நிலத்தில் கால்நடை வளர்ப்பே அதிகம். ஆகையால் மக்கள் பசுக்களின் வாயிலாகப் பெறப்படும் பால், தயிர் போற்றவற்றைச் சுட்ட மட்பாண்டங்களில் பயன்படுத்தினர். பதிற்றுப்பத்தில் தசம்பு எனப்பட்ட மட்பானையில் பால், தயிர் வைப்பதோடு மட்டுல்லாமல் கள் நிறைத்து வைக்கவும் பயன்படுத்தியுள்ளார். கள் இறக்கும் பணையைக் கூறும் பொழுது பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"இஞ்சிவீ வராய பைந்தார் பூட்டி சாந்து புறத் தெறிந்த தசம்பும்துளங் கிருக்கை தீஞ்சேறு விளைந்த மணிநிற மட்டம்" ¹³⁷	(பதி.42:10-12)

அகநானூற்றுப் பாடலில் சங்ககால அரசில் இருந்த குடவோலை முறை பற்றி குறிப்பிடும்பொழுது மட்பாண்டம் பற்றி அறிய முடிகிறது.

"கயிறு பிணிக் குழிசி ஓலை பொண்மார் பொறிகண் டழிக்கும் ஆவண மாக்களின்" ¹³⁸	(அகம்.77:7-8)

எனப் பதிவு செய்கிறது. இடைக்காலத்தில் உத்திரமேரூர் கல்வெட்டில் குறிப்பிடும் சுயாட்சி நிர்வாகத்தைச் செயல்படுத்த குடவோலை முறை பின்பற்றியது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் ஊறுகாய் வைக்கவும் (பெரு.56), அப்பம் சுடுவதற்கு பயன்படுத்திய சட்டியைக் காரகல்(பெரும்.377) என்ற மட்பாண்டமும், தொகுவாய் கன்னல்(நெடு.66) என்ற நீர்சேமிக்கும் மட்பாண்டமும், குறுநீர் கன்னல் (முல்.57) என்ற நீர் வைக்கும் மட்பாண்டங்கள் பற்றியும் சங்க

இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. சங்கால மக்களிடையே இருந்த பழக்கவழக்கங்களுள் ஈமச்சின்ன தாழி இறப்பு சடங்குகளில் பயன்படுத்துவது. தாழிகள் மட்டுமல்லாமல் ஈமச்சடங்கின்போது பொருள்கள் வைத்துப் படைக்கப்பெற்ற மட்டபாண்டங்களும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் தாழி, மட்டபாண்ட வகைகள், குயவர்கள் மட்டபாண்டம் வனையும் முறைகள், மட்டபாண்ட தொழில்கள் பற்றியும் பேசுகிறது. மேற்குறித்த இலக்கியத் தரவுகளைத் தமிழகத்தில் நிகழ்ந்த கள ஆய்வு மற்றும் அகழாய்வில் கிடைத்த தாழி, மட்டபாண்டங்கள் தொல்லியல் சான்றுகளின் அடிப்படையில் பெருங்கற்கால மக்களின் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும், தாழிவணையும் குயவர் பற்றியும், சங்ககாலத்தில் மக்களிடையே பயன்பாட்டில் இருந்த மட்டபாண்டங்கள் பற்றியும் மெய்பிக்க உதவுகின்றன.

தமிழகத்தில் கள ஆய்வு மற்றும் அகழாய்வில் தாழி கிடைத்த இடங்கள்

ஆண்டு	மேற்பரப்பு	அகழாய்வு	மாவட்டம்	பக்கம்
IAR.1863		பல்லாவரம்	சென்னை	
IAR.1876		கொற்கை	தூத்துக்குடி	
IAR.1887		அனுப்பானடி	மதுரை	
„		துவரிமான்	மதுரை	
IAR.1899		ஆதிச்சநல்லூர்	திருநெல்வேலி	
IAR.1903-1904		ஆதிச்சநல்லூர்	திருநெல்வேலி	
„		கீழ்நத்தம்	திருநெல்வேலி	
„		திருத்து	திருநெல்வேலி	
IAR.1906		ஆதிச்சநல்லூர்	திருநெல்வேலி	
IAR.1908		பெரும் பேர்	செங்கற்பட்டு	
IAR.1914		ஆதிச்சநல்லூர்	திருநெல்வேலி	
IAR.1917		திருக்கடடளை	புதுக்கோட்டை	
„		புல்வயல்	புதுக்கோட்டை	
IAR.1934-35		கீழ்ப்பாக்கம்	சென்னை	
„		தொடையூர்	புதுக்கோட்டை	
IAR.1935-36		சித்தன்னவாசல்	புதுக்கோட்டை	
IAR.1938-39		திருப்பூர்	புதுக்கோட்டை	
IAR.1953-1954		பல்லவன்மேடு	காஞ்சிபுரம்	12
IAR.1944-1948		அமிர்தமங்கலம்	செங்கற்பட்டு	
IAR.1954-1955	அமிர்தமங்கலம்		செங்கற்பட்டு	20
„	உத்தமபாளையம்		மதுரை	39
IAR.1955-58		குன்னத்தூர்	செங்கற்பட்டு	
IAR.1956-1957	கன்னனூர்		செங்கற்பட்டு	31
IAR.1957-1958	கன்னனூர்		செங்கற்பட்டு	37
„	வீரபாண்டி		கோயம்புத்தூர்	38
„	கூடலூர்			„

..	பொள்ளாட்சி			..
..	வெள்ளமடை			..
..	கோடாங்கிபட்டி		மதுரை	..
..	நாகமலை, புதுக்கோட்டை			..
..	செங்குளம்			..
..	வேதர்புளியங்குளம்			..
..	மேலக்குயில்குடி			..
..	பழங்காந்தம்			..
..	பறவை			..
..	சமயநல்லூர்			..
..	விளாங்குடி			..
..	தேனூர்			..
..	பொதும்பு			..
..	சிக்கந்தர்சாவடி			..
IAR.1958-1959	சங்கப்படை		மதுரை	32
..	கோட்டைமேடு		..	..
..	தங்களாச்சேரி		..	..
..	மடிப்பனூர்		..	..
..	சிவரக்கோட்டை		..	..
..	அமட்டிப்பட்டி		..	..
..	பெரியகட்டளை		..	..
..	வந்தரி,பரபட்டி		..	..
..	திருமாணிக்கம்		..	..
..	டி.கல்லுப்பட்டி		..	..
..	வேளம்பூர்		..	..
..	சங்கரப்பாடி		..	..
IAR.1960-1961	தர்மபுரி		கோயம்புத்தூர்	1
..	பொள்ளாட்சி		கோயம்புத்தூர்	1
..	சென்னம்பட்டி		மதுரை	2
..	குரையூர்		..	2
..	கரிசகலம்பட்டி		..	2
..	புதூர்		..	2
..	கோட்டைபட்டி		..	2
IAR.1961-1962	கருமந்திசெல்ல பாளையம்		கோயம்புத்தூர்	26
..	மோகனூர்		சேலம்	26
..	எருமனூர்		தென்னார்காடு	26
..	கீழ்ப்பெரும்பள்ளம்		தஞ்சாவூர்	27
..	மணிகிராமம்		..	27

மலர் 1	இதழ் 4	ஏப்ரல், 2017	ISSN : 2454-3993
„	வீரமேதிருப்பு		27
„	வானகிரி		27
„	நந்தமேடு		27
„	கொட்டாம்பட்டி		திருச்சிராப்பள்ளி 27
IAR.1962-67		காவிரிப் பூம்பட்டினம்	
IAR.1963-1964	கோட்டைமேடு		திருச்சிராப்பள்ளி 20
„	காட்டுபுதூர்		20
„	புத்தூர்		20
IAR.1964-1965	வல்லம்		தஞ்சாவூர் 24
„	சிக்கல்		24
„	தில்லையாடி		24
IAR.1965-1966	அல்லூர்		திருச்சிராப்பள்ளி 25
„	பேரூர்		26
IAR.1967-1968	கொளம்		வட ஆர்காடு 26
IAR.1968-1969		கொற்கை	திருநெல்வேலி 32
TNSA.1968-1969		கொற்கை	திருநெல்வேலி
IAR.1970-71		காவிரிப் பூம்பட்டினம்	
IAR.1975-1976		சித்தன்னவாசல்	புதுக்கோட்டை 40
University of Madras.			
1975-1976		கல்லேரிமலை	வட ஆர்காடு
IAR.1976-1977		டி.கல்லுப்பட்டி	மதுரை 47
IAR.1978-1979	சேர்பட்டு		வட ஆர்காடு 21
University of Madras. 1978-1979		கல்லேரிமலை	வட ஆர்காடு 73
„		கல்லேரிமலை	வட ஆர்காடு
IAR.1979-1980	நெய்க்குப்பம்		செங்கற்பட்டு 68
„		கோவலன்பொட்டல்	மதுரை 69
IAR.1980-1981	வின்னமங்கலம்		வட ஆர்காடு 65
TNSA. 1980-1981		கோவலன்பொட்டல்	மதுரை
IAR.1983-1984	ஆரோவில்		தென்னார்காடு 170
University of Madras. 1984-85		திருவக்கரை	விழுப்புரம்
IAR.1985-1986	பெரியகோட்டை		இராமநாதபுரம் 114
„		ஆரோவில்	விழுப்புரம்
Tamil University .1985-1986		கொடுமணல்	ஈரோடு

IAR.1988-1989	ஆளங்கனேமரி		வடஆர்காடு	80
IAR.1989-1990	பாதிரி		„	96
Tamil University 1989		கொடுமணல்	ஈரோடு	
Tamil University 1990		கொடுமணல்	ஈரோடு	
„	வடக்குபட்டு		வடஆர்காடு	98
IAR.1991-1992	மாங்கலம்		செங்கற்பட்டு	65
„	பசும்பூர்		செங்கற்பட்டு	65
„	புலுதிவாக்கம்		செங்கற்பட்டு	66
IAR.1993		காவிரிப் பூம்பட்டினம்	நாகப்பட்டினம்	
IAR.1994-1995	சேங்காட்டுர்		செங்கற்பட்டு	65
IAR.2006-2007		நெடுங்கூர்	கரூர்	112
IAR.2006-2007		செம்பியன் கண்டிபூர்	நாகப்பட்டினம்	112
IAR.2007-2008		செம்பியன் கண்டிபூர்	நாகப்பட்டினம்	106
IAR.2008-2009		சிறுதாவூர்	காஞ்சிபுரம்	97
IAR.2009-2010	செங்கலூர்		புதுக்கோட்டை	105
IAR.2010-2011	ஆரப்பாக்கம்		காஞ்சிபுரம்	81
IAR.2013-2014	உரளி(நட்டபுரக்கி)		சிவகங்கை	154
„	லக்ஷ்மிபுரம்(வாளயார் குடியிருப்பு)		சிவகங்கை	142

சான்றெண் விளக்கம்

1. பக்தவத்சல பாரதி, சிலம்பு ந.செல்வராசு, இரா.சம்பத்(ப.ஆ),பண்டைத்தமிழர் சமயமரபுகள், ப.ப.136-142.
2. புறம்.364:14
3. Gururaja Rao> The Megalithic Culture in South India>.284-25- 85
4. IPS.No.38
5. IPS.No.325
6. கா.இராஜன் சங்க இலக்கியமும் அகழாய்வும், 2005,ப.24
7. புறம்.228:10-15
8. புறம்.238:1-4
9. புறம்.256
10. புறம்.364:12-13
11. பதி.44:20-23
12. நற்.271:10-12
13. சி.க.சிறும்பலம்,பண்டைய தமிழகம்,ப.111

14. சு.இராசவேலு,கோ.திருமுர்த்தி,தமிழ்நாட்டுத் தொல்லியல் அகழாய்வுகள்,ப.73
15. மு.காமாட்சி(தொ.ஆ),சு.இராசவேலு(க.ஆ) சங்ககாலம்(தொல்பொருள் ஆய்வுகள்),
ப.93
16. புறம்.256:1
17. புறம்.32:8
18. மலை.474-475
19. புறம்.32:8-10
20. புறம்.228:2-4
21. அகம்.308:6
22. அகம்.165:11
23. அகம்.369:6
24. பெரும்.99
25. அகம்.77:7
26. புறம்.297:6
27. புறம்.322:5
28. நெடு.63
29. நற்.84:6
30. புறம்.33:3
31. புறம்.103:3
32. கலி.106:22
33. புறம்.238:1
34. புறம்.322:5
35. பெரும்.99
36. புறம்.168 :9
37. பதி.42:10-12
38. அகம்.77:7-8

